

hed som Præster, gaar med for at tage Studentereksamen og bagefter at gennemgaa hele den teologiske Uddannelse. Det kræver saa megen Tid og saadanne Øre, at man i Virkeligheden spærrer Vejen for ældre Mænd til Præstegerning. Det er netop et af de Punkter, jeg, som jeg før pegede paa, har ønsket, at dette Forslag bestemt skulde have taget Sigte paa, at der aabnedes saadanne Mænds Lejlighed til at godtgøre, at de opfylde Kristian V's danske Lovs Bestemmelse om Oplærelse i Guds Ords Kundskab, uden at hele det vidtløftige Apparat, der nu bruges, er anvendt. Det skulde i høj Grad glæde mig, om den ærede Ministers Sympati for en Del af Aftovadressens ogsaa omfatter dette Punkt. Jeg tror, at der er der virkelig noget at afhjælpe, thi hele det nuværende Forhold har ikke alene den Ulempe, at Vejen er spærret for saadanne modne Mænd, der vilde egne sig til at være Præster, men tillige den Ulempe, at det aabner Ørene paa vidt Gab for en hel Mængde, der aldrig vilde være egnede til Præstegerning. Naar en saadan Dreng er ført ind paa Præstevæjen, og han efter at være bleven proppet med al den Teologi, som det teologiske Fakultet er i Stand til at droppe ham med i Løbet af 4—5 Aar, gaar ud der fra med sin teologiske Eksamen, saa er der ikke den fjerneste Garanti for, at han egner sig til at være Præst. Man har Garanti for, at han har lært en hel Del, at han har samlet en Del Kundskaber, men om han har for-døjet dem, kan man ikke vide, og om han har Kald og Evne til at være Præst, har man endnu mindre Garanti for. Derimod kan man være ganske rolig for, at saa godt som enhver anden Vej er spærret for ham. Naar han har anvendt hele den Tid, som Menninger ellers pleje at bruge til Uddannelse til en Livsgerning, paa at uddanne sig til Præst, hører der ikke ganske lidt til at afbryde den Bane. Man ser derfor ogsaa, at vi her i Landet have, foruden adskillige gode Præster, et ikke ganske ringe Antal Præster, om hvilke man sikkert uden at gaa disse Mænd personlig for nær tør paastaa, at de ere Præster, fordi det er en Gøvevej, som deres Forældre eller Formyndere have valgt for dem, eller som de selv have valgt i en Alder, hvor de ikke havde rigtig Forstand derpaa; de ere saa forblevne paa denne Vej, fordi de ikke have haft Mod til at bryde sig nogen anden Vej, selv efter at det mulig er blevet dem klart, at de meget lidt duede til at være Præster. Naar Forholdene ere saadanne, er der god Grund til, og er det i sin gode kirkelige

Orden, at der aabnes Afgang for andre til Præstestillingen.

Der er endnu kun et enkelt Punkt, jeg kunde have lyst til at berøre, inden jeg slutter. Der foreligger jo dette Ting et Forslag om at give Sognemenighederne Indsigt paa Valget af deres Præster. Den ærede Kultusminister har jo ganske vist ikke udtalt Sympati for dette Forslag, men han har dog erklæret, at hvis det andet Ting skulde stille sig anderledes dertil end tidligere og nu skulde ønske at optage dette Spørgsmaal, vilde han ikke nægte sin Medvirkning dertil. Jeg tror ikke, at jeg reserverer den ærede Ministers Udtalelse forfærdet, naar jeg reserverer den saaledes, og der er derfor en vis Mulighed for, at et saadant Forslag i en nær Fremtid gaar igennem. Men se vi hen til den Tid, da et saadant Forslag skulde træde ud i Praksis, ville vi komme til at saa Præster her i Landet, der væsentlig ere Flertalspræster, valgte af Flertallene i Sognene. Naa, jeg mener, at det er et stort Fremstridt fremfor nu, da det er Kultusministeren eller Kultusministeriet, der afgør, hvem der skal være Præst i et Sogn; men en anden Ting er det, at der vil, naar et saadant Forslag træder ud i Livet, være dobbelt Grund til at staffe Mindretallet et Afgang til Tilfredsstillelse af dets kirkelige Trang. Jo skarper de kirkelige Modætninger blive, desto visiere kan man være paa, at den Præst, der tilfredsstiller Flertallet i et Sogn, næppe vil tilfredsstille Mindretallet. Derfor tror jeg, at et Forslag som det foreliggende, eller i hvert Tilfælde et Forslag i lignende Retning vil blive aldeles fornødent, naar den Dag kommer, da vi saa saadanne Flertalspræster i vore Sogne. Da maa man give Mindretallene en lettere Afgang, end de nu have, til at staffe sig kirkelig Betjening, og jeg vil derfor henstille til den ærede Kultusminister, at han tager hele dette Spørgsmaal under velvillig Overvejelse, og at han, naar han mener, at det foreliggende Lovforslag ikke egner sig tilstrækkelig til Grundlag for en praktisk Gennemførelse af Tanten, selv vil tage Sagen i sin Haand, for at vi dog paa dette Punkt kunne naa et lille Strid videre end før. Den kirkelige Lovgivning har jo hvilet i saa mange Aar her i Landet, at det sandelig ikke er for tidligt, at man nu begynder at tage fat paa at røre ved nogle af de Forhold, hvor Savnene ere blevne størst, og Ulemperne vise sig klarest.

Forslagsstilleren (S. C. Christensen): Da jeg hørte den ærede Minister, fik